

Піднесення

Автор:

Стівен Кінг

Піднесення

Стівен Edwin Кінг

Мене звать Скотт Кері. І останнім часом я почав худнути. Ви подумаете: «Ну й що тут такого незвичайного?» Річ у тому, що з кожним днем я легшаю і легшаю, але не змінююся зовні. Одного дня я можу просто відірватися від землі і... Розумієте? Мій лікар каже: будемо спостерігати за ситуацією. Я не знаю, що це – хвороба чи якась аномалія. У цьому містечку завжди відбувалися дивні речі. І тепер вони відбуваються зі мною...

Стівен Кінг

Піднесення

З думкою про Річарда Метісона

Перекладено за виданням:

King S. Elevation: A Novel / Stephen King. – New York: Scribner, 2018. – 160 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

© Stephen King, 2018

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Розділ 1

Втрата ваги

Скотт Кері постукав у двері кондомініуму Еллісів, і Боб Елліс (усі в районі Гайленд-Акрз досі називали його просто Доктор Боб, хоча він уже п'ять років як пішов на пенсію) впустив його.

– О, це ти, Скотте. Акурат о десятій. Із чим прийшов?

Скотт був кремезним чоловіком, чистих шість футів чотири дюйми[1 - ? 193 см. (Тут і далі прим. пер.)], з невеликим черевцем.

– Сам не до кінця розумію. Можливо, нічого, але... Є одна проблема. Сподіваюся, не дуже серйозна, але все може бути.

– Така проблема, яку ти не хочеш обговорювати зі своїм лікарем?

Елліс мав сімдесят чотири роки. А ще ріденьке сріблясте волосся і ледь помітну кульгавість, яка, проте, не особливо заважала йому на тенісному корті. А саме там вони зі Скоттом познайомились і стали друзями. Не близькими, але так, просто друзями.

– О, до лікаря я ходив, – заперечив Скотт, – повністю обстежився. Давно вже це треба було зробити. Кров, сеча, простата, від і до. Усе перевірили. Холестерин трішки завищений, але все в межах норми. Я боявся, чи то не діабет. На це найбільше натякав «ВебЕмДі»[2 - WebMD – мобільний додаток, одна з функцій

якого – визначати ймовірні захворювання на основі внесених туди даних про симптоми.]

Принаймні доки Скотт не дізнався про одяг. Тієї штуки з одягом не було на жодному сайті, ні медичному, ні іншому. Це точно ніяк не стосується діабету.

Елліс провів його до вітальні, з еркерного вікна якої було видно чотирнадцятий майданчик для гольфу закритого котеджного містечка Касл-Рок, де тепер жили вони з дружиною. Доктор Боб і сам час від часу був не від того, щоб позаганяти м'ячики в лунки, але більше любляв теніс. Гольф любила Еллісова дружина, і Скотт підозрював, що саме тому вони живуть тут, коли не зимують у себе в схожій, спортивно оснащений резиденції у Флориді.

– Якщо думаєш, де Майра, то вона в Методистському жіночому об'єднанні, – пояснив Елліс. – Принаймні мені так здається, хоча, може, і в одному з тих її місцевих комітетів. Завтра іде в Портленд на засідання Мікологічного товариства Нової Англії. Скаче як вужиха на пательні. Скидай куртку, сідай і розкажуй, що там у тебе.

Хоча був лише початок жовтня, не дуже холодно, Скотт прийшов у парці «Норт-Фейс». Коли він скинув її й поклав поруч себе на дивані, у кишенях щось дзвінко забряжчало.

– Кави хочеш? Чаю? Там, здається, ще є ранкова випічка, якщо...

– Я втрачаю вагу, – перебив його Скотт. – От із чим я прийшов. Трохи смішно, знаєш. Раніше я навіть не підходив до ваг у ванній, бо останні років десять мене не надто цікавили новини, які ті мені приносили. А тепер це перше, що я роблю з самого ранку.

Елліс кивнув.

– Ясно.

Скотт подумав, що кому-кому, а йому немає сенсу уникати ваг у ванній; бабуся назвала б Доктора Боба «навощеною ниточкою». Він, скоріш за все, проживе ще років із двадцятку, якщо не випаде якась шалена карта. Можливо, навіть і до

сотні дотягне.

– Я добре розумію, що таке синдром уникнення ваг, постійно таке бачив у людей до того, як вийшов на пенсію. Бували і протилежні випадки – нав'язливе зважування. Здебільшого в людей з булімією й анорексією. Ти взагалі під ці категорії не підпадаєш. – Доктор нахилився вперед, стиснувши долоні між кістлявими стегнами. – Ти ж розумієш, що я на пенсії, так? Можу дати якусь пораду, але рецепта не випишу. І порада моя, напевно, буде піти назад до свого лікаря і викласти все це йому.

Скотт усміхнувся.

– Підозрюю, що мій лікар одразу захоче замкнути мене в лікарні для різних перевірок, а минулого місяця я дістав серйозне замовлення – дизайн сайтів для мережі крамниць. Не вдаватимуся в деталі, але чек там жирний. Дуже пощастило дістати цю халтурку. Це для мене великий крок, зможу працювати навіть тут, у Касл-Року. От у чому краса комп'ютерної ери.

– Але не зможеш працювати, якщо зляжеш, – сказав Елліс. – Розумний ти чоловік, Скотте, і я, звісно, впевнений, що ти знаєш: втрата ваги – це ознака не лише діабету, але й раку. Окрім усього іншого. Скільки ти втратив?

– Двадцять вісім фунтів[3 - ? 12,7 кг.]. – Скотт визирнув з вікна і задивився на білі гольф-кари, що рухалися по зеленій траві під блакитним небом. Якби це сфотографувати, світлина б запросто опинилася на сайті Гайленд-Акрз. Скотт був упевнений, що сайт вони мають (зараз у всіх він є, навіть придорожня будка, де яблука й кукурудзу продають, має свій сайт), але таких він не робить. Він перейшов на дещо більше. – Наразі.

Боб Елліс розплився в усмішці, демонструючи досі власні зуби.

– Це немало, так, але, думаю, нічого страшного. Як для такого здоровила, ти непогано рухаєшся на корті і працюєш у спортзалі, а завелика вага навантажує не лише серце, але й загалом усе. Це ти, думаю, й так знаєш. Із «ВебЕмДі». – На цьому він закотив очі, а Скотт усміхнувся. – Скільки зараз важиш?

– А вгадай, – відповів Скотт.

Боб розсміявся.

– Тут тобі що, сільський ярмарок? Але в мене «к'юпі» вже скінчилися[4 - На американських ярмарках грають у гру «Вгадай, скільки я важу». Один із типових подарунків у грі – лялька марки Kewpie.].

– Скільки часу ти пропрацював лікарем? Років тридцять п'ять?

– Сорок два.

– То не прибідняйся, ти зважував пацієнтів тисячі разів. – Скотт підвівся, довготелесий, із широким тулубом, одягнений у джинси, фланелеву сорочку і взутий у потерті черевики «Джорджія Джаентс». Він більше скидався на лісника чи доглядача коней, ніж на веб-дизайнера. – Вгадай, скільки я важу. А долю мою вгадуватимеш пізніше.

Доктор Боб зміряв професійним поглядом усі сімдесят шість дюймів Скотта Кері – чи, радше, сімдесят вісім, якщо в чоботях[5 - ? 193 і 198 см.]. Звернув увагу на випин живота над ременем і довгі м'язи стегна, накачані витиском ногами та гак-присіданнями на тренажерах, яких сам Доктор Боб тепер уникав.

– Розстебни сорочку і тримай.

Скотт так і зробив, продемонструвавши сіру футболку з написом «СПОРТИВНЕ ВІДДІЛЕННЯ УНІВЕРСИТЕТУ МЕЙНУ» спереду. Боб побачив широкі груди, мускулясті, але вже із зародками тих жирових відкладень, які дошкульні діти люблять називати мужецицьками.

– Я б сказав... – Елліс зупинився, вже зацікавившись таким викликом. – Я б сказав, двісті тридцять п'ять. Може, двісті сорок. Що означає: ти, напевно, важив десь двісті сімдесят[6 - ? 106,6 кг; 108,9 кг; 122,5 кг.] перед тим, як почав худнути. Мушу сказати, на корті ти нормально так носився. Я б не подумав, що так багато.

Скотт пригадав, який щасливий був, коли зрештою цього місяця зібрався з силами і став на ваги. Навіть радісний. Рівномірне зниження ваги відтоді тривожило його, так, але зовсім трохи. Ота чудасія з одягом – ось коли тривога

змінилася страхом. Тут і без «ВебЕмДі» зрозуміло, що та штука з одягом не просто дивна; вона, бляха, *otre*[7 - *Otre* - надзвичайний (фр.)].

Надворі повз будинок прокотився гольф-кар. Усередині сиділи двоє чоловіків середнього віку, один у рожевих штанях, другий у зелених, обидва повнуваті. Скотт подумав, що їм би більше пішло на користь висісти з гольф-кара і натомість походити під час гри.

- Скотте? - озвався Доктор Боб. - Ти тут чи вже зник?

- Я тут, - відповів Скотт. - Коли ми востаннє грали в теніс, я дійсно важив двісті сорок. Знаю, бо тоді вперше став на ваги. Вирішив, що настав час скинути кілька фунтів. Почав уже зовсім видихатися до третього сету. Але станом на сьогоднішній ранок я важу двісті дванадцять[8 - ? 96,2 кг.].

Він знову сів біля своєї парки (яка ще раз задзвеніла). Боб уважно подивився на нього.

- Як на мене, ти не можеш важити двісті дванадцять фунтів, Скотте. Ти мені вибач, але виглядаєш набагато важчим.

- І здоровим?

- Так.

- Не хворим?

- Ні. Я суджу лише зовні, але...

- Маєш ваги? Звісно ж, маєш. Ходімо перевіримо.

Доктор Боб ще якусь мить дивився на нього, загадуючись, чи Скоттова проблема насправді не в сірій речовині над бровами. З його досвіду, здебільшого через вагу нервують жінки, але і з чоловіками трапляється.

- Добре, ходи за мною.

Боб повів його до кабінету, обставленого книжковими полицями. На одній стіні в рамці висіло анатомічне зображення людини, на іншій – вервиця дипломів. Скотт задивився на прес-пап'є між Еллісовим комп'ютером і принтером. Боб прослідкував за його поглядом і засміявся. Він підняв череп зі столу і кинув його Скоттові.

– Це пластик, а не кістка, тож не турбуйся, якщо впустиш. Подарунок від старшого внука. Йому тринадцять, і, на мою думку, це такий собі «вік незграбних подарунків». Ставай отуди, подивимося, що там у тебе.

У кутку стояли схожі на портал крана ваги, на яких можна було рухати два важки, один великий і один маленький, щоб вирівняти сталеву рейку. Елліс погладив пристрій.

– Коли я закрити офіс у центрі, лишив собі тільки анатомічне зображення на стіні й оце. «Сека», найточніші медичні ваги в історії. Дружина подарувала багато років тому, і ти мені повір: її подарунки ніколи не бувають незграбними. Чи дешевими.

– Настільки точні?

– Скажімо так: якщо я зважу двадцятип'ятифунтовий пакет борошна і ваги покажуть, що він важить двадцять чотири, то я піду назад до «Геннафорда» й вимагатиму відшкодування. Зніми черевики, щоб вага була точна. А куртку ти для чого припер?

– Побачиш. – Черевиків Скотт не скинув, натомість натягнув куртку під акомпанемент дзенькоту з кишень. Тепер, не просто повністю одягнений, а одягнений на значно холодніший день, ніж сьогодні, він став на ваги. – Поїхали.

Зважаючи на черевики й куртку, Боб посунув противагу аж до позначки 250, тоді почав рухати її назад, спочатку пхав, тоді трішки поштовхував. Голка планки балансу не піднімалася на позначках 240, 230 і 220, що Докторові Бобу здалося чимось неможливим. Не в куртці й черевиках річ – Скотт Кері просто виглядав важчим. Можливо, він помиляється на кілька фунтів у розрахунку, але він зважив занадто багато ожирілих чоловіків і жінок, щоб настільки промахнутися.

Планка збалансувалася на 212 фунтах.

– А щоб мене качка копнула, – промимрив Доктор Боб. – Треба віддати на калібрування.

– Я так не думаю, – заспокоїв його Скотт. Він зліз із ваг, засунув руки в кишені куртки. З кожної дістав по жмені четвертаків. – Роками відкладав їх у старому нічному горщику. Коли Нора пішла, він був майже повний. У мене десь по п'ять фунтів металу в кожній кишені, а мо' й більше.

Елліс промовчав. Він утратив мову.

– Тепер розумієш, чому я не хотів іти до Адамса? – Скотт висипав монети назад у кишені, які озвалися радісним брязкотом.

Елліс нарешті здобувся на голос.

– Так, перевірмо, чи я все правильно зрозумів – ти стільки ж важиш удома?

– Фунт до фунта. У мене підлогові ваги «Озері», можливо, не такі круті, як ця крихітка, але я перевіряв, вони точні. А тепер ще глянь на оце. Зазвичай, коли я роздягаюся, то роблю це під музику для стриптизу, та оскільки ми вже робили це разом у роздягальні клубу, думаю, можна й без неї.

Скотт зняв парку і повісив її на спинку крісла. Тоді, то однією, то другою рукою тримаючись за стіл Доктора Боба, він скинув черевики. Затим пішла фланелева сорочка. Він розстібнув ремінь, зняв джинси й залишився в самих боксерках, футболці та шкарпетках.

– Можу й це скинути, – промовив він, – але, думаю, я достатньо роздягнувся. Бо от розумієш, що мене налякало. Оця штука з одягом. Саме тому я й захотів поговорити з другом, який уміє тримати рот на замку, а не зі звичайним лікарем. – Скотт указав на одяг і взуття на підлозі, тоді на парку з відвислими кишенями. – Як думаєш, скільки оте все важить?

– З монетами? Фунтів чотирнадцять мінімум. Можливо, всі вісімнадцять. Хочеш зважити?

– Ні, – відповів Скотт.

Він знову став на ваги. Рухати важки не довелося. Планка збалансувалася на 212 фунтах.

* * *

Скотт одягнувся, й вони повернулися до вітальні. Доктор Боб хлюпнув ім обом трохи «Вудфорд Резерв», і, хоча була лише десята ранку, Скотт не відмовився. Він перевернув свою склянку одним ковтком, і віскі розпалило прийемний вогник у нутрі. Елліс зробив два маленькі пташині ковтки, ніби перевіряв якість, а тоді ликнув решту.

– Це ж неможливо, ти розумієш, – сказав він, відставляючи порожню склянку на приставний столик.

Скотт кивнув.

– Це ще одна причина, чому я не хотів говорити з лікарем Адамсом.

– Тоді це опинилося б у системі, – сказав Елліс. – Підтверджений факт. І так, він би наполягав, щоб ти пройшов обстеження, аби перевірити, що саме з тобою діється.

Хоча співрозмовник цього не сказав, Скотт зрозумів, що «наполягав» – надто м'яке слово. На думку йому спало, що в кабінеті Адамса прозвучало б щось на кшталт «забрати під варту». Саме тому він вирішив уникнути розголосу й поговорити натомість із другом-лікарем на пенсії.

– Ти виглядаєш на двісті сорок, – озвався Елліс. – І відчуваєшся теж?

– Не зовсім. Я відчувався трохи... хм-м... туптавим, коли важив дійсно двісті сорок. Здається, такого слова не існує, але це найкраще, що я можу придумати.

– Думаю, це хороше слово, – сказав Елліс, – е воно в словнику чи нема.

– Тут річ не в тому, що я важив забагато, хоча знав, що так і було. Це, а ще вік і...

- Розлучення? - м'яко запитав Елліс найбільш докторбобівським голосом.

Скотт зітхнув.

- Ну так, і це, звісно. Чималу таку тінь воно кинуло на мое життя. Зараз усе налагодилось, я в нормі, але воно досі там сидить. Про це не брехатиму. Хоча фізично я ніколи не почувався зле, займався в залі тричі на тиждень, ніколи не задихувався аж до третього підходу, але почувався просто... ну, знаєш, туптавим. Тепер цього нема, принаймні настільки.

- Більше енергії.

Скотт подумав, тоді похитав головою.

- Не зовсім. Більше схоже на те, ніби та енергія, що в мене є, несеться кудись далі.

- Млявість? Утома?

- Нічого такого.

- Втрата апетиту?

- Жеру як коняка.

- Ще одне запитання, вибачай, але мушу спитати.

- Та питай. Що завгодно.

- Це ж не якийсь розіграш? Ти ж не вирішив просто підколоти старого ескулапа?

- Звичайно, ні, - відповів Скотт. - Думаю, я можу й не питати, чи бували в тебе схожі випадки, але, може, ти раптом читав про щось таке?

Елліс похитав головою.

– Я, як і ти, тепер весь час думаю про одяг. І про ті четвертаки у тебе в кишенях куртки.

«Ласкаво просимо до клубу», – подумав Скотт.

– Люди не важать однаково голими й одягнутими. Це ж аксіома, як гравітація.

– Може, є якісь медичні сайти, де ти б міг подивитися, чи бували такі випадки, як у мене? Або принаймні схожі?

– Сайти є, і я подивлюся, але зразу тобі скажу, що нічого подібного там не буде. – Елліс вагався. – Тут річ не в моєму досвіді, такого досвіду взагалі в історії людства не було. Блін, це ж неможливо, от що я хочу сказати. Якщо це так, якщо твої й мої ваги працюють правильно, то я не можу вірити в протилежне. Що з тобою сталося, Скотте? Звідки це взялося? Тебе... не знаю, опромінило десь? Може, надихався якимось дешевим спреєм проти комах? Подумай.

– Та я вже думав. Поки що мені нічого на думку не спадає. Точно знаю одне: оце поговорив з тобою – і мені вже краще. Хоч не сиджу й сам собі тим голову не морочу. – Скотт підвівся й узяв куртку.

– Ти куди?

– Додому. Маю ще над тими сайтами працювати. Серйозна робота. Хоча, чесно тобі скажу, не така вже й серйозна, як здавалося раніше.

Елліс провів його до дверей.

– Кажеш, що вага в тебе падає стабільно. Повільно, але стабільно.

– Ага. Десь по фунту на день.

– І не має значення, скільки іси?

– Ні, – відповів Скотт. – А якщо це продовжиться?

- Не продовжиться.

- Звідки знаєш? Це ж за межами досвіду людства.

На це Доктор Боб не мав що відповісти.

- Ти про це не базікай, Бобе. Будь ласка.

- Та не базікатиму, якщо присягнешся, що триматимеш мене в курсі. Я хвилюватимусь.

- Звісно, триматиму.

Вони стали на ганку й задивилися на денний краєвид. Гарний день. Осінь сягнула апогею, пагорби палали відтінками жовтого й червоного.

- Ну, від великого до смішного, як то кажуть... - озвався Доктор Боб. - То як там справи з тими ресторанными леді на твоїй вулиці? Чув, маєте якісь проблеми.

Скотт не поцікавився тим, де Елліс про це почув; Касл-Рок - містечко маленьке, чутки тут швидко розходяться. «Тим більше, - подумав він, - дружина лікаря на пенсії відвідує всі можливі міські й церковні комітети».

- Якби міс Маккомб і міс Дональдсон почули, що ти називаєш їх «леді», ти б умить опинився в їхніх чорних списках. І, враховуючи мою теперішню проблему, зараз вони мене хвилюють найменше.

* * *

Через годину Скотт усівся в кабінеті свого триповерхового будинку на Касл-В'ю, над самим містом. Трохи дорожчі хороми, ніж йому до смаку, але такі хотіла Нора, а Нору хотів він. Тепер вона в Арізоні, а він залишився в домі, завеликому навіть на той час, коли вони були тут удвох. А ще кіт, звісно. Скотт думав, що їй було важче розпрощатися з Біллом, аніж із ним самим. Він розумів, що це трохи по-стервозному, але часто правда саме такою й виявляється.

По центру монітора великими літерами світилися слова «МАТЕРІАЛ ДЛЯ ПРОЕКТУ САЙТУ 4 ГОХШИЛЬД-КОН»[9 - Hochschild-Kohn – мережа супермаркетів у США, що існувала в 1897–1984 рр.]. Він працював не на «Гохшильд-Кон», ті вийшли з бізнесу ще років сорок тому, але з таким великим проектом краще мати на увазі й хакерів. Звідси й такий псевдонім.

Скотт двічі клацнув – з'явилося зображення давньої будівлі магазину «Гохшильд-Кон» (яке згодом змінить будівля сучасніша, яка й належить реальному замовнику). Унизу – напис: «Ви даєте натхнення, ми – все решту».

Саме це нашвидкуруч вигадане гасло й подарувало йому роботу. Уміння в дизайні – це одне; натхнення й майстерність у створенні слоганів – інше; а коли ці дві навички об'єднуються, з'являється щось особливе. У Скотта було це щось особливе, а зараз він отримав шанс це довести і мав на меті скористатися ним на повну. Зрештою, він розумів, що працюватиме з рекламним агентством, його креслення й графіку якісь люди підрихтують, а от слоган, найпевніше, залишиться. Більшість основних ідей залишаться. Вони досить сильні, щоби встояти під натиском кількох асів із Нью-Йорка.

Скотт знову двічі клацнув, і на екрані з'явилася вітальня. Кімната зовсім порожня; не було навіть елементів освітлення. За вікном виднівся дерен, який, так склалося, був частиною поля для гольфу Гайленд-Акрз, де Майра Елліс зіграла чимало ігор.

Кілька разів Майра грала два на два з колишньою дружиною Скотта, яка тепер живе (і, ймовірно, грає в гольф) у Флегстаффі.

Біл Д. Кіт зайшов до кімнати, сонно нявкнув і потерся йому об ногу.

– Скоро поіси, – буркнув Скотт. – Ще кілька хвилин. – Ніби кіт має якесь певне поняття про хвилини або час загалом.

«Ніби в мене воно є», – подумав Скотт. Час невидимий. На відміну від ваги.

Хоча, можливо, це не так. Можна відчувати вагу – коли забагато чогось несеш, стаєш туптавим – та хіба вага, як і час, не просто людський конструкт? Стрілки годинника, цифри на вагах у ванній – хіба вони не служать просто способом виміряти невидимі сили, що мають видимий вплив? Слабка спроба загнати в

рамки якусь значнішу реальність за межами того, що реальністю вважають звичайні люди?

«Та досить уже, так ти себе до ручки доведеш».

Білл знову нявкнув, і Скотт повернувся до екрана комп'ютера.

Над порожньою вітальнею висіло поле пошуку зі словами «Оберіть свій стиль!» Скотт ввів «ранньоамериканський», екран ожив – не весь одразу, а повільно, ніби кожен предмет меблів обирав якийсь обережний покупець і додавав до загальної картини: крісла, диван, рожеві стіни, помальовані візерунками, а не вкриті шпалерами, годинник «Сет Томас», клаптиковий домашній килимок на підлозі. Камін зі слабким приемним полум'ям. Над головою на дерев'яних спицях трималися керосинові лампи. Таке рішення було трохи занадто, як на Скотта, але продавці, з якими він мав справу, їх обожнюють і запевнили його, що потенційні покупці також будуть у захваті.

Він міг би оформити ігрову кімнату, спальню, кабінет, усе інше в ранньоамериканському стилі. Або повернутися до поля пошуку та обставити ті віртуальні кімнати в колоніальному, котеджному, стилі гаррісон або крафтсмен. Сьогоднішня робота, проте, вимагала стилю королеви Анни. Скотт відкрив ноутбук і почав добирати вмеблювання.

Через сорок п'ять хвилин Білл повернувся, цього разу тручись і нявкаючи набагато завзятіше.

- Та добре, добре, - сказав Скотт і підвівся.

Він пішов на кухню слідом за Біллом Д. Котом, що чимчикував задерши хвоста. У Білловій ході давалася взнаки котяча весна, та й сам Скотт почувався трохи напружиненим.

Він насипав Біллові в миску «Фріскіз» і, поки улюбленець наминав, вийшов на передній ганок подихати свіжим повітрям перед тим, як повернутися до м'яких крісел «Селбі», диванів «Вінфрі», комодів «Гаузз», і все це на знаменитих ніжках королеви Анни. Він подумав, що саме такі меблі можна побачити в похоронних залах: важезна херня, що має здаватися легкою, але що вдієш, на запах і смак фломастери різні.

Скотт вийшов саме в той момент, коли «леді», як назвав їх Доктор Боб, вибігали зі своєї під'їзної доріжки й повертали на В'ю-драйв довгими ногами, що миготіли під коротенькими шортами – синіми в Дейрдре Маккомб і червоними в Міссі Дональдсон. На них були однакові футболки з рекламою ресторану, який вони відкрили в центрі на Карбін-стріт. За ними неслися їхні майже однакові собаки-боксери, Дам і Ді.

Тепер згадалося те, про що заговорив Доктор Боб, коли вони вже прощалися (він, мабуть, хотів просто закінчити зустріч на позитивній ноті), – мовляв, у Скотта якісь невеликі проблеми з ресторанными леді. Так і було. Не якась прикрість у стосунках чи містична проблема з втратою ваги; більше схоже на герпес, що ніяк не минає. З них двох Дейрдре справді бісила, завжди зі своєю ледь помітною зарозумілою посмішкою – тією, яка наче благає: «Господи, дай мені сили витерпіти цих дурнів».

Раптом Скоттові щось спало на думку. Він кинувся назад у кабінет (моторно перестрибнувши через Білла, який розвалився в коридорі) і схопив планшет. Дорогою назад до ганку відкрив додаток камери.

Ганок був зашкленений, тож Скотта було майже не видно, та й жінки все одно не звертали на нього уваги. Вони бігли вздовж ґрунтового узбіччя на дальньому боці Драйву, стрижучи яскраво-білими кросівками і розмахуючи хвостиками. Собаки, присадкуваті, проте все одно молоді й досить атлетичні, трюхикали позаду.

Скотт уже двічі до них заходив з приводу тих псів, обидва рази розмовляв із Дейрдре і терпляче витримував ту ледь помітну зарозумілу посмішку, коли вона казала йому, мовляв, дуже сумнівається, що їхні собаки роблять свої справи в нього на газоні. Їхній двір обнесений огорожею, сказала вона, і протягом тієї приблизно години, коли їх немає («Дам і Ді завжди вдень бігають зі мною й Міссі»), собаки дуже гарно поводяться.

– Вони, напевно, чують мого кота, – сказав Скотт. – У них боротьба за територію. Я це розумію, як розумію й те, що ви не хочете брати їх на повідець, коли бігаєте; але я був би дуже вдячний, якщо, коли повертатиметеся з пробіжки, будете перевіряти мій газон і наводити порядок у разі потреби.

– «Наводити порядок», – вимовила Дейрдре, і її посмішка здригнулася. – Звучить трохи по-армійськи, але, може, то лише мені так.

– Як хочете, так і називайте.

– Містере Кері, якісь собаки, можливо, й роблять свої справи у вас на газоні, але це не наші собаки. Можливо, вас турбує щось інше? Чи не упередження стосовно одностатевих шлюбів, ні?

Скотт ледь не розсміявся, що було б ознакою поганої – навіть трампівської – дипломатії.

– Зовсім ні. Це упередження стосовно небажання вступити в якусь несподіванку, яку залишив один із ваших боксерів.

– Гарно поговорили, – сказала вона, досі з тією посмішкою (яка не бісила його настільки, як Дейрдре сподівалась, але таки дратувала), і спокійно й твердо зачинила двері в нього перед носом.

Уперше за останні дні та містична втрата ваги вилетіла йому з голови, і Скотт спостерігав, як двійко жінок біжать у його бік, а пси грайливо вистрибують позаду. Дейрдре і Міссі балакали на бігу, сміялися з чогось. Розпашілі щоки світилися потом і здоров'ям. Одразу впадало в очі, що Маккомб бігає набагато краще і трохи сповільнюється, щоб не переганяти партнерку. Вони не звертали жодної уваги на собак, що важко було б назвати недбалістю: В'ю-драйв не є осередком транспортного руху, особливо серед дня. І Скотт мусив визнати, що собаки вміло тримаються осторонь дороги. Принаймні в цьому було видно, як добре вони видресировані.

«Сьогодні цього не станеться», – подумав він. Завжди так, коли готовий. Хоча було би приємно стерти ту показну посмішку з обличчя міс Маккомб...

Але таки сталося. Спочатку вбік звернув один боксер, тоді за ним рушив другий. Дам і Ді забігли на Скоттів газон і поприсідали. Скотт підняв планшет і зробив три швидкі фотографії.

* * *

Того вечора, після ранньої вечері, що складалася з миски спагеті карбонара і кусня шоколадного чизкейка, Скотт став на свої ваги «Озері», сподіваючись, як завжди останнім часом, що нарешті все буде нормально. Нормально не було. Незважаючи на велику порцію, яку він щойно заковтнув, «Озері» повідомили, що його вага знизилася до 210,8[10 - ? 95,5 кг.] фунта.

Білл спостерігав за ним з опущеної кришки унітаза, акуратно обгорнувши лапи хвостом.

- Що ж, - сказав йому Скотт, - маємо те, що маємо, так? Як раніше говорила Нора, коли поверталася з тих своїх зустрічей, життя - це те, що ми з ним робимо, а прийняття - ключ до всього.

Білл позіхнув.

- Але ж ми й змінюємо те, що можемо, правда? Ти тримай оборону. А я піду завітаю в гості.

Скотт узяв айпад і пройшов чверть милі до відреставрованого фермерського будиночка, де Маккомб і Дональдсон жили протягом останніх десь восьми місяців, з того часу як відкрили «Святу квасолю». Він досить добре знав їхній розклад, це вийшло так мимоволі, як довідуєшся, коли приходять і йдуть твої сусіди; і зараз саме час заскочити Дейрдре наодинці. Міссі працювала шефінею в ресторані й зазвичай ішла починати підготовку до вечері біля третьої. Дейрдре, яка виконувала публічну частину роботи, вирушала о п'ятій. Скотт міркував собі, що це вона всім заправляє і на роботі, і вдома. Міссі Дональдсон залишала враження милої сірої мишки, яка дивиться на світ крізь суміш жаху і захоплення. «З перевагою першого», - подумав він. Мабуть, Маккомб вважає себе захисницею Міссі, а не лише партнеркою? Мабуть. Найпевніше, що так.

Він піднявся сходами й натиснув кнопку дзвінка. Від звуку на задньому дворі загавкали Дам і Ді.

Дейрдре відчинила двері. Вона була в гарненькій сукні, яка добре прилягала до фігури, - це справлятиме враження, коли Дейрдре стоятиме за стійкою адміністраторки й проводитиме гостей до їхніх столиків. Очі були її найкращою рисою, чарівний відтінок сіро-зеленого, з трохи піднятими кутиками.

– А, це ви, містере Кері, – привіталася вона. – Як приємно вас бачити. – З посмішкою, що насправді говорила, як нудотно його бачити. – Із задоволенням би вас запросила, але поспішаю в ресторан. Сьогодні багато зарезервованих столиків. Чимало фанатів падолисту[11 - Leaf peering (дослівно «спостереження за листям») – неформальна назва одного з видів туризму в США, коли люди подорожують, щоб спостерігати й фотографувати осінню зміну кольору листя, особливо на півночі Нової Англії та у верхніх штатах Середнього Заходу.], знаєте.

– Я вас не затримаю, – сказав Скотт, посміхаючись на свій лад. – Просто забіг показати вам оце.

Він підняв айпад, щоб вона могла роздивитися, як Дам із Ді тандемом серуть на його газоні.

Дейдрре довго не зводила очей з фотографії, а посмішка повільно гасла. Це подарувало йому набагато менше задоволення, ніж Скотт очікував.

– Добре, – зрештою промовила вона. Штучний наспів зник із її голосу. Без нього вона звучала змученою і старшою за свої роки, які були десь біля тридцятки. – Ви виграли.

– Я не хотів вигравати, повірте. – Вимовивши ці слова, Скотт пригадав одного викладача з коледжу, котрий якийсь зазначив, що, коли хтось додає до речення «повірте», варто остерігатися.

– Тоді ви довели, що хотіли. Я не можу зараз піти до вас і прибрати, а Міссі вже на роботі; але я про це подбаю, коли зачинимося. Вам не доведеться навіть вмикати світло на веранді. Щоб знайти... залишки... мені вистачить вуличного ліхтаря.

– Ви не мусите цього робити. – Скотт став почуватися дещо грубим. І якимсь чином неправим. «Ви виграли», так вона сказала. – Я вже все зібрав. Я просто...

– Що? Хотіли на мене трішки накинути? Якщо так, то місія виконана. Надалі ми з Міссі бігатимемо в парку. Вам не обов'язково повідомляти про нас місцеві органи. Дякую і гарного вечора. – Вона почала зачиняти двері.

– Секунду, – спинив її Скотт. – Будь ласка.

Дейрдре глянула на нього крізь напіввідчинені двері, обличчя не виражало жодних емоцій.

– Я й не думав іти до гицля через кілька купок собачого лайна, міс Маккомб. Слухайте, я просто хочу, щоб ми стали добрими сусідами. Мені лише не сподобалось, як ви від мене відмахнулися. Не захотіли сприймати серйозно. Гарні сусіди так не роблять. Принаймні тут.

– О, ми чудово знаємо, як гарні сусіди роблять, – відрізала вона. – Особливо тут.

Ледь помітна зарозуміла посмішка повернулась, і, не змінюючи виразу обличчя, Дейрдре зачинила перед ним двері. Перед цим, проте, він побачив іскорку в її очах, яка могла означати сльози.

«Ми чудово знаємо, як гарні сусіди роблять», – подумав він дорогою вниз по пагорбу. Що, в біса, це означає?

* * *

Доктор Боб зателефонував йому за два дні запитати, чи є якісь зміни. Скотт відповів, що все як раніше. Вага знизилася до 207,6[12 - ? 94,2 кг.].

– Дуже, блін, стабільно. Коли стаю на ваги, почувуюся так, наче дивлюся на одометр автомобіля, в якого милі відкручує назад.

– Але жодних змін у фізичному вимірі? Розмір талії? Розмір футболки?

– У мене досі талія сорок, а нога має тридцять четвертий розмір. Затягувати пасок нема потреби. І відпускати теж, хоча жеру мов дроворуб. Яйця, бекон і ковбаса на сніданок. Соуси до всього на ніч. Поглинаю десь зо три тисячі калорій на день. А то й чотири. Ти щось розвідував?

– Розвідував, – відповів Доктор Боб. – Поки що можу сказати лише те, що досі не було жодного такого випадку, як у тебе. Є купа медичних висновків про людей, у

яких метаболізм перепрацьовує – таких, котрі ідять, як ти кажеш, мов дроворуби, і все одно худі. Але жодного випадку, щоб людина важила однаково гола і вбрана.

– От, і не кажи, – мовив Скотт.

Він знову заусміхався. Усміхався він останнім часом багато, що, мабуть, було безумством, зважаючи на ситуацію. Він втрачає вагу, наче хворий на рак на пізній стадії, але робота йде, як діти в школу, і він ще ніколи не почувався таким радісним. Іноді, коли потрібно було зробити паузу в спогляданні монітора, він вмикав «Мотавн»[13 - Motown Records – американська студія звукозапису, що відіграла важливу роль у популяризації афроамериканської поп-музики. Там починали свою кар'єру світові зірки, серед яких, наприклад, Стіві Вандер і Майкл Джексон. Відповідно, йдеться про диски цієї студії.] і танцював у кімнаті, а Білл Д. Кіт дивився на нього, як на божевільного.

– Ще якісь новини?

– Цього ранку ваги показали рівно двісті вісім[14 - ? 94,4 кг.]. Зважився одразу після душу, голий. Дістав із шафи свої гантелі, двадцятифунтові, став з ними на ваги. Усе одно двісті вісім.

На якусь мить на іншому кінці дроту запала тиша, тоді Елліс озвався:

– Ти мене намахуєш.

– Та щоб я здох.

Знову тиша. Тоді:

– Навколо тебе ніби якесь силове поле, що відштовхує масу. Розумію, ти не хочеш, щоб тебе штрикали у всілякі місця, але це щось цілком нове. І не якась дрібниця. Можуть бути наслідки, які навіть важко собі уявити.

– Я не хочу бути якимсь мутантом, – сказав на це Скотт. – Уяви себе на моєму місці.

- Може, хоч подумаєш про це?

- Я думав, і думав багато. Не маю жодного бажання опинитися в залі слави «Внутрішнього погляду»[15 - Inside View – вигаданий Стівеном Кінгом таблоїд, що спеціалізується на кривавих жорстоких історіях про викрадення людей інопланетянами.], де мій портрет втиснуть десь поміж Ночельотом[16 - Night Flier – вампір, персонаж однойменного оповідання Стівена Кінга зі збірки «Кошмари і сновидіння». Інший персонаж, журналіст, хоче написати статтю про Ночельота для вищезгаданого часопису.] і Слендерменом[17 - Slender Man – вигаданий персонаж, створений у 2009 році учасником форуму Something Awful. Виглядає як неприродно високий, худий, безликий гуманоїд у чорному костюмі.]. А ще маю закінчити роботу. Я пообіцяв Норі частину грошей, і хоча розлучення закінчилося до того, як я отримав пропозицію, думаю, зараз вони їй стануть у пригоді.

- Скільки часу це потребує?

- Місяця півтора. Будуть ще, звісно, виправлення й перевірки, матиму роботи десь до нового року, але основна частина вміститься в шість тижнів.

- Якщо далі піде тим самим темпом, тоді ти вже важитимеш під сто шістдесят п'ять.

- І все одно виглядатиму здоровилом, – сказав Скотт і засміявся. – Хоча б щось.

- Ти навдивовижу радісний як для людини, з котрою таке відбувається.

- Ну так, я радію. Це, напевно, божевілля, але правда. Іноді мені здається, що це найкраща у світі програма втрати ваги.

- Ага, – скрушно додав Елліс, – але коли вона закінчується?

* * *

Одного дня, невдовзі після телефонної розмови з Доктором Бобом, у Скоттові двері легенько постукали. Якби музика ревіла голосніше – сьогодні це були «Ремоунз»[18 - Ramones – американський рок-гурт, створений 1974 року в Нью-Йорку, одні із зачинателів жанру панк-рок.], – він би й не почув і людина пішла б

собі геть. І ця людина, мабуть, пішла б із полегшенням, бо коли Скотт відчинив двері, то побачив на порозі Міссі Дональдсон, що стояла й трусилася від страху. Це Скотт уперше побачив її відтоді, як сфотографував Дама й Ді, що спорожнялися на його газоні. Він припускав, що Дейрдре свого слова дотримується і жінки тепер вигулюють собак у міському парку. Якщо там вони дозволяють боксерам бігати вільно, то дійсно можуть мати проблеми з гицлем, хоч як добре ті собачки поводяться. У парку діє вимога вигулу з повідцями. Скотт бачив відповідні знаки.

- Міс Дональдсон, - заговорив він. - Здрастуйте.

Це також він уперше бачив її одну, тому намагався не переступати через поріг і не робити різких рухів. Жінка виглядала так, ніби може стрибнути зі сходів і кинутися геть, мов олениця, якщо він щось таке вчинить. Вона була білявкою, не настільки привабливою, як партнерка, проте з милим личком і ясними блакитними очима. У ній відчувалася тендітність, і, споглядаючи її, Скотт думав про мамині декоративні порцелянові тарілки. Складно було уявити собі цю жінку на кухні ресторану, як вона бігає від каструлі до каструлі, від сковорідки до сковорідки, пробирається крізь пару, розкладає вегетаріанську їжу й разом командує іншими людьми.

- Потрібна якась допомога? Зайдете? Я маю каву... або чай, якщо хочете.

Міссі захитала головою ще до того, як Скотт договорив ці стандартні гостинні пропозиції, й робила це так завзято, що її хвостик аж стрибав він одного плеча до іншого.

- Я просто прийшла попросити пробачення. За Дейрдре.

- Та не варто, - заперечив він. - І не треба вигулювати своїх собак аж у парку. Я прошу тільки носити з собою кілька пакетиків для собачого посліду і дорогою назад перевіряти мій газон. Це ж не щось надзвичайне?

- Ні, зовсім ні. Я так і радила Дейрдре. Вона мені ледь голову не відірвала.

Скотт зітхнув.

– Шкода це чути. Міс Дональдсон...

– Можете називати мене Міссі, якщо хочете. – Не піднімаючи погляду і трохи зашарівшись, ніби вона сказала щось ризикове.

– Я не проти. Бо я просто хочу, щоб ми були добрими сусідами. Більшість народу тут, на В'ю, такі, що, ну знаєте... І я, здається, почав наше сусідство досить невдало, хоча не знаю, як його варто було почати вдало.

Не відриваючи погляду від землі, Міссі сказала:

– Ми тут уже майже вісім місяців, і єдиний раз, коли ви з нами розмовляли – зі мною чи Дейдрре – це стосувалося наших собак, що гидять вам на газон.

У цьому було набагато більше правди, ніж хотілося б Скоттові.

– Я приходив з пакетом пончиків, коли ви переїхали, – почав виправдовуватися він (досить кволо), – але вас не було вдома.

Скотт подумав, що вона запитає, чому він не пробував завітати знову, проте Міссі цього не зробила.

– Я прийшла перепросити за Дейдрре, але також хотіла б пояснити, чому вона така. – Жінка підвела погляд. Було видно, що це вимагає в неї певних зусиль (долоні вона міцно переплела на рівні талії джинсів), але Міссі таки спромоглася. – Вона не злиться на вас, справді... ну, злиться, але не лише на вас. Вона на всіх злиться. Переїхати в Касл-Рок було помилкою. Ми сюди приїхали, бо місце було готове для бізнесу, хороша ціна, і ми хотіли забратися з великого міста – я про Бостон. Знали, що це ризикова справа, але ризик здавався виправданим. І містечко таке гарне. Ну, ви й самі, напевно, знаєте.

Скотт кивнув.

– Але ми, найпевніше, втратимо ресторан. Точно втратимо, якщо до Дня Валентина справи не підуть угору. Дейдрре лише тому дозволила їм помістити себе на той плакат. Вона не говорить, як усе погано, але знає, що так є. Ми обидві знаємо.

– Вона щось говорила про фанатів падолисту... і всі кажуть, що минуле літо було дуже успішним...

– Літо було успішним, – підтвердила Міссі, і в голосі почулося хоч якесь пожвавлення. – Що стосується фанатів падолисту, до нас деякі заїжджають, але більшість прямують далі на захід, у Нью-Гемпшир. У Норт-Конвеї є всі ті фірмові магазини, і там більше всіляких туристичних розваг. Думаю, коли прийде зима, до нас завітають лижники дорогою на Бетел чи Шугарлоуф.

Скотт знав, що більшість лижників оминають Рок, обирають шосе 2 до лижних курортів західного Мейну, але навіщо облямувати її ще більше?

– Лише коли прийде зима, потрібно буде, щоб місцеві нам підсобили. Ви ж знаєте, як то буває, мусите знати. Одні місцеві торгують з іншими місцевими в холодну пору, і цього акурат достатньо, щоб перекантуватися до того, як улітку повернуться туристи. Магазин техніки, лісовий склад, кафе Петсі... так вони й переживають голодні місяці. Правда, до «Квасолі» небагато місцевих приходять. Деякі – так, але небагато. Дейдре каже, річ не просто в тому, що ми лесбійки, а що ми одружені лесбійки. Не хочеться з нею погоджуватись... але, думаю, вона має рацію.

– Я впевнений, що... – Скотт замовк. «...що це не так?» Звідки він, бляха, знає, якщо взагалі ніколи над цим не замислювався?

– Впевнені в чому? – запитала Міссі. Не зверхньо, а зі щирою цікавістю.

Він знову згадав ваги у ванній і те, як безжально цифри на них ідуть навспак.

– Насправді, ні в чому. Якщо це так, то мені шкода.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примітки

1

? 193 см. (Тут і далі прим. пер.)

2

WebMD – мобільний додаток, одна з функцій якого – визначати ймовірні захворювання на основі внесених туди даних про симптоми.

3

? 12,7 кг.

4

На американських ярмарках грають у гру «Вгадай, скільки я важу». Один із типових подарунків у грі – лялька марки Кewріе.

5

? 193 і 198 см.

6

? 106,6 кг; 108,9 кг; 122,5 кг.

7

Otre – надзвичайний (фр.).

8

? 96,2 кг.

9

Hochschild-Kohn – мережа супермаркетів у США, що існувала в 1897–1984 рр.

10

? 95,5 кг.

11

Leaf peering (дослівно «спостереження за листям») – неформальна назва одного з видів туризму в США, коли люди подорожують, щоб спостерігати й фотографувати осінню зміну кольору листя, особливо на півночі Нової Англії та у верхніх штатах Середнього Заходу.

12

? 94,2 кг.

13

Motown Records – американська студія звукозапису, що відіграла важливу роль у популяризації афроамериканської поп-музики. Там починали свою кар'єру світові зірки, серед яких, наприклад, Стіві Вандер і Майкл Джексон. Відповідно, йдеться про диски цієї студії.

14

? 94,4 кг.

15

Inside View – вигаданий Стівеном Кінгом таблоїд, що спеціалізується на кривавих жорстоких історіях про викрадення людей інопланетянами.

16

Night Flier – вампір, персонаж однойменного оповідання Стівена Кінга зі збірки «Кошмари і сновидіння». Інший персонаж, журналіст, хоче написати статтю про Ночельота для вищезгаданого часопису.

17

Slender Man – вигаданий персонаж, створений у 2009 році учасником форуму Something Awful. Виглядає як неприродно високий, худий, безликий гуманоїд у чорному костюмі.

18

Ramones – американський рок-гурт, створений 1974 року в Нью-Йорку, одні із зачинателів жанру панк-рок.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/k-ng_st-ven/p-dnesennya

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)